

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/204/2017
Identifikačné číslo spisu:	3714204841
Dátum vydania rozhodnutia:	20.12.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3714204841.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletého Y. W., nar. R. a O. W., nar. R., obaja bytom u otca, zastúpené opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica, pracovisko Púchov, deti rodičov: otca G. W., bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. Martou Michalkovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Župné nám. 3 a matky U. W., bývajúcej v W., zastúpenej JUDr. Darinou Kučerovou, advokátkou so sídlom v Považskej Bystrici, Železničná 90/12, o návrhu otca na zverenie detí Bulkových, Kataríny a Andreja do jeho osobnej starostlivosti a o určenie výživného na maloleté deti zo strany matky, za účasti prokurátora Krajskej prokuratúry v Trenčíne, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 7 P 38/2014, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 15. februára 2017, sp. zn. 17 CoP 5/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie otca a matky proti rozsudku súdu prvej inštancie (rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 16. októbra 2015 č. k. 7 P 38/204-488, ktorým tento súd zmenil zverenie vtedy maloletej O. z osobnej starostlivosti matky do osobnej starostlivosti otca a určil výživné zo strany matky na O. vo výške 70 eur, čím zmenil dovtedy platné rozhodnutie o úprave práv a povinností rodičov k maloletým deťom vydané v súvislosti s rozvodom manželstva rodičov zo dňa 12. júna 2012. Samostatnými výrokmi tento súd tiež rozhodol o nedoplatku matky na výživnom na O. a zamietol návrh otca na zverenie maloletého Andreja do jeho osobnej starostlivosti) rozsudkom z 15. februára 2017, sp. zn. 17 CoP 5/2016 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, a to vo výroku o zamietnutí zverenia maloletého Y. do starostlivosti zmenil tak, že maloletého Y. zveril do osobnej starostlivosti otca. Zastupovať a spravovať jeho majetok sú naďalej oprávnení obaja rodičia; matka je povinná platiť výživné na maloletého Y. vo výške 70 eur mesačne, počnúc právoplatnosťou rozhodnutia o zmene maloletého Y., a to k rukám otca, vždy do posledného dňa predchádzajúceho mesiaca; matka je oprávnená stretávať sa s maloletým Y. v období od

1. apríla 2017 do 1. júna 2017 každú sobotu v párnom týždni od 11.00 hod. do 18.00 hod. a počnúc 1. júna 2017 každý víkend v párnom týždni od soboty 11.00 hod. do nedele 18.00 hod. Odovzdanie a prevzatie maloletého zabezpečí otec v uvedených časoch v mieste bydliska matky. Druhým výrokom uložil výchovné opatrenie rodičom a maloletému Y., a to povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica, pracovisko Púchov, psychologickému poradenstvu na podporu odstránenia nežiaducich prejavov správania sa maloletého, zvlášť voči matke a na podporu obnovenia kontaktu maloletého s matkou. Ďalej uložil výchovné opatrenie maloletému Y., a to napomenutie za vulgárny, hrubý a urážlivý prejav. Štvrtým výrokom rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, a to vo výroku o výživnom zo strany matky na dcéru O. a v závislom výroku o dlhu na výživnom zmenil tak, že matka je povinná platiť výživné na dcéru O. vo výške 90 eur mesačne, počnúc dňom 5. apríla 2014 k jej rukám, vždy do posledného dňa predchádzajúceho mesiaca; nedoplatok matky na výživnom na dcéru O. za obdobie od 5. apríla 2014 do 28. februára 2017, vo výške 1 640,84 eur je matka povinná zaplatiť dcére O. v splátkach po 35 eur mesačne spolu s bežným výživným s tým, že nezaplatením čo i len jednej splátky dlhu na výživnom sa stáva splatný celý dlh. V poradí piatym výrokom zmenil rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 13. januára 2012 sp. zn. 4 C 1141/2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 12. júna 2012 č. k. 5 Co 216/2012-287 ohľadom práv a povinností uvedených vo výrokoch I. a IV. Predposledným výrokom odvolacie konanie v časti o odvolaní matky zastavil a posledným výrokom konštatoval, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol skutkové zistenia a vo väzbe na ne poukázal najmä na manipulatívne správanie sa otca a aktuálny výrazne narušený stav maloletého Y. k matke, pretože maloletý Y. ju odmieta, bojí sa jej, má strach, žije v neustálom napätí. Zo strany otca nie je snaha o obnovenie kontaktu maloletého Y. s matkou a otec opakovane vytykal matke nezaujem o maloletého. List maloletého Y. matke o. i. preukazuje otcov nedostatočný výchovný vplyv na maloletého v otázke slušnosti. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o absencii násillia zo strany matky voči deťom. Podľa lekárskej i školskej správy je starostlivosť matky o deti plne vyhovujúca. Na strane otca je významný nedostatok vo formovaní osobnosti maloletého, ktorý je vedený až k nenávisti voči matke. Otec je však v súčasnosti pre maloletého Andreja osoba, voči ktorej má najväčšiu dôveru, rešpekt a uznanie, preto je v prvom rade v možnostiach otca dosiahnuť zmenu vo formovaní osobnosti maloletého. Na základe uvedeného, ako aj iných skutočností uvádzaných v rozsudku rozhodol odvolací súd tak, že napadnuté rozhodnutie ohľadom zverenia zmenil a upravil styk matky s maloletým Y. Odvolací súd považoval za jediný dôvod odmietania matky maloletým umelo vytvorenú averziu voči nej, preto preukazným znakom odstraňovanie tejto averzie bude fungovanie styku maloletého s matkou. Akcentoval, že pokiaľ nedôjde k obnove stretnutí maloletého s matkou formou realizácie styku podľa tohto rozhodnutia a bude pretrvávať doterajšie odopieranie stretnutí maloletého s matkou, bude tým založený predpoklad na zmenu zverenia maloletého matke v zmysle Zákona o rodine. Tiež konštatoval, že pokiaľ nedôjde k obnoveniu stretnutí maloletého s matkou a zlepšenia správania k nej by sa nedosiahlo ani zmenou do jej osobnej starostlivosti, bude zrejmé, že nebola dosiahnutá nevyhnutná zmena vo formovaní osobnosti maloletého Y. ani za súčasného uloženia výchovných opatrení podľa tohto rozhodnutia. V takom prípade by bolo potrebné považovať tu uložené výchovné opatrenia za nedostatočné a ako forma nápravy správania maloletého k matke by prichádzalo do úvahy dočasné odňatie maloletého zo starostlivosti rodičov a zabezpečenia odbornej pomoci maloletému dočasným pobytom v zariadení v zmysle § 37 ods. 3 písm. b/ Zákona o rodine. V súvislosti s výživným odvolací súd konštatoval, že otec neuviedol žiadnu objektívnu okolnosť odôvodňujúcu pokles jeho príjmu obchodného zástupcu umožňujúceho v roku 2012 platiť celkové výživné 510 eur na súčasný príjem 362 eur mesačne. Na strane matky nebolo možné i napriek potrebám O. a maloletého Y. určiť vyššie výživné, keďže krajský súd zistil priemerný mesačný príjem zo zamestnania v roku 2016 vo výške 493 eur, preto považoval odvolací súd za jej maximálne možnosti podieľať sa mesačne na výžive Kataríny sumou 90 eur a maloletého Y. v sume 70 eur. V dôsledku zmeny výšky výživného o navýšenie 20 eur mesačne došlo aj k navýšeniu nedoplatku matky na výživnom. K nedoplatku určenom súdom prvej inštancie preto odvolací súd pripočítal nedoplatok 700 eur (po 20 eur za celé obdobie od 5. apríla 2014 do 28. februára 2017, t. j. 35 mesiacov) a vzhľadom na celkovú výšku 1 640,84 eur povolil jeho splácanie po 35 eur mesačne spolu s bežným výživným. Tiež uviedol, že odvolacie konanie v časti o odvolaní matky zastavil pre jeho späťvzatie. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákon č. 160/2015 Z.z. (ďalej aj „CSP“) v spojení s §

52 Civilného mimosporového poriadku, zákon č. 161/2015 Z.z. (ďalej aj „CMP“).

2. Rozsudok odvolacieho súdu napadol dňa 10. apríla 2017 dovolaním otec (ďalej aj „dovolateľ“) v časti úpravy styku maloletého Y. s matkou a v časti výšky výživného na maloletého Y.. Žiadal odložiť vykonateľnosť rozhodnutia, uvedené rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podľa jeho názoru krajský súd po tom čo zmenil zverenie maloletého mal vrátiť konanie na okresný súd, ktorý mal rozhodovať v otázkach týkajúcich sa výživného a styku s maloletým s možnosťou odvolania sa, preto sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe súdu. Argumentoval, že predmetom konania na súde prvej inštancie nebola otázka stanovenia výšky výživného a úprava styku maloletého, čím krajský súd znemožnil (odňal možnosť) obom účastníkom konania odvolať sa. Nestotožnil sa s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu, ktorým bola stanovená výška výživného na maloletého zo strany matky 70 eur, pretože podľa neho nemajú oporu v zistenom skutkovom stave, keď nie je správne uvedená výška príjmu matky a jej majetkové pomery. Podľa dovolateľa je matka vzhľadom na jej príjmy a majetkové pomery schopná na syna prispievať vyššou sumou výživného a vzhľadom na viac ako neštandardnú úpravu styku matky so synom dovolateľovi pri vození syna za matkou v rámci styku vznikajú náklady, ktoré musí hradiť. Namietal nevyhodnotenie dôkazov nachádzajúcich sa v spise a prejednanie stavu maloletého s odborníkmi odvolacím súdom v rámci rozhodovania o úprave styku syna s matkou. Dovolateľ uviedol, že maloletý od matky opakovane utiekol z dôvodu zlého zaobchádzania, vyhrážok a strachu z matky a je v rozpore so záujmami a právami maloletého zakotvenými v Dohovore o právach dieťaťa, aby sa dieťa len na základe jedného rozhodnutia súdu muselo bez ďalšieho tomuto podriaďiť, tým neboli rešpektované jeho záujmy a práva.

3. Matka vo svojom písomnom vyjadrení žiadala dovolanie otca podľa § 447 písm. d/, f/ CSP odmietnuť a priznať jej trovy právneho zastúpenia.

4. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica, pracovisko Púchov ako kolízny opatrovník vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že odvolací súd v danej veci rozhodol správne a doporučil rozsudok krajského súdu potvrdiť.

5. Krajská prokuratúra Trenčín sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

6. Konanie o zverenie detí do osobnej starostlivosti, resp. úprave výkonu rodičovských práv a povinností a určenie výživného patrí medzi konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých, t. j. medzi mimosporové konanie, ktoré je s účinnosťou o d 1 . júla 2016 upravené samostatne v ustanoveniach § 111 a nasl. CMP. Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa neho sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (§ 2 ods. 1 CMP). To platí i pre konanie o dovolaní. Keďže CMP neustanovuje inak, bolo potrebné na dovolacie konanie v danej veci aplikovať CSP.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie otca je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade z obsahu dovolania vyplýva, že otec maloletého namietal odňatie možnosti konať pred súdom najmä tým, že odvolací súd znemožnil účastníkom podať odvolanie, keď pri zmene zverenia maloletého mal vrátiť vec na okresný súd a nevyhodnotil všetky dôkazy. Tiež sa dovolateľ nestotožnil s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu. Z uvedeného vyplýva dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP (tzv. vada zmätočnosti), podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom

znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa názoru dovolacieho súdu námietky dovolateľa sú neopodstatnené z nasledovných dôvodov:

10. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

12. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom, či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

13. Dovolateľ v súvislosti s procesným nedostatkom § 420 písm. f/ CSP namietal, že sa nestotožňuje s odôvodnením odvolacieho súdu (t. j. namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia).

14. Dovolací súd v súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu poukazuje na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá.

15. V danom prípade odvolací súd v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - viď rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlil jeho podstatné dôvody, citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlil právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p.). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. Dovolacia námietka o porušení § 420 písm. f/ CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je dostatočne neodôvodnené, nie je preto opodstatnená.

17. Dovolateľ ďalej namietal nedostatky v procese dokazovania, keď odvolací súd nebral do úvahy všetky dôkazy vyplývajúce zo spisu a nevykonával dôkaz (prejednanie stavu maloletého s odborníkmi), k čomu dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy (O.s.p.) dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového i mimosporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Na základe čoho je vyššie uvedená námietka dovolateľa nedôvodná.

18. Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní o zmene zverenia maloletého mal vrátiť vec na okresný súd, dovolací súd poukazuje na § 388 CSP, podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. O tom, či sa v rámci dovolacieho konania rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, zruší alebo zmení, rozhoduje výsostne odvolací súd v zmysle § 388 CSP, resp. § 378 a nasl. CSP a § 63 a nasl. CMP a nie účastník konania. Z dovolania zjavne vyplýva nespokojnosť dovolateľa s postupom a rozhodnutím dovolacieho súdu, najmä tiež určenou výškou výživného, čo je tiež vo výlučnej právomoci súdu na základe zákonných podmienok. Pokiaľ uvedené námietky dovolateľa smerovali voči právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom, dovolací súd pripomína, že právnym posúdením veci súdom spočívajúcim v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho predpisu na zistený skutočný stav veci a vyjadreným vo finálnom produkte sporového, či mimosporového konania - rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi tohto konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv. V tomto smere dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru (viď R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), v zmysle ktorej právnym posúdením veci nedochádza k znemožneniu realizácie procesných oprávnení účastníka konania. Uvedené chápanie nesprávneho právneho posúdenia veci vo väzbe na možnosť účastníka uskutočňovať jemu patriace oprávnenia aj podľa novej právnej úpravy (CSP, či CMP) potvrdzuje právna veta a rozhodnutia najvyššieho súdu R 9/2017 a taktiež i závery rozhodnutia veľkého senátu 1 VCdo 2/2017. Nesprávne právne posúdenie veci vrátane posúdenia námietky dovolateľa, že neboli rešpektované záujmy a práva maloletého, nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. K čomu dovolací súd dodáva, že nie je možné, aby všeobecné súdy stanovisko maloletého dieťaťa bez ďalšieho prevzali a aby založili svoje rozhodnutia iba na jeho prianí a nie na starostlivom a komplexnom posudzovaní jeho záujmov (rozsudok ESLP vo veci C. proti Fínsku zo dňa 9. mája 2006 č. 18249/02, body 57 - 59).

19. So zreteľom na vyššie uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie otca maloletého dieťaťa nie je podľa § 420 písm. f/ CSP procesne prípustné, a preto jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

20. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 52 CMP a § 451 ods. 3 CSP.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.